01/09/2022

Честваме празника на св. Симеон Стълпник

Преподобни Симеон Стълпник се родил в 357 година. Родината му е пограничната област между Сирия и Киликия, в Мала Азия. Произхождал от благочестиви родители християни, хора бедни и прости. Детските и юношеските си години прекарал като пастирче. Пасял чужди стада.

Още от това време той бил призован от Бога за подвижнически живот.

Бил на тринадесет години, когато станало чудото с него. Било зимно време. Всяка заран той влизал в храма на молитва. Силно впечатлителен по природа, той слушал с особено внимание и въодушевление църковните песнопения и пеел и се молел. Молел се усърдно. Душата му участвала в божиите химни. Той пеел и се молел. С особена услада слушал евангелските четива.

В един празничен ден той чул думите на Господа Иисуса Христа: „Блажени бедните духом … Блажени кротките … Блажени гладните и жадните за правда …“ Силно се разтресло сърцето му.

Юношата се замислил. Сладостното вълнение не го оставяло. До него стоял старец, който също благоговейно се молел. Симеон го погледнал в очите и тихо го запитал:

– Дали мога и аз да стигна до такова блаженство, за което Спасителят

говори?

Старецът се усмихнал кротко, помилвал го с погледа си и също тихо му отговорил:

– Можеш! Да, също и ти можеш да стигнеш до такова блаженство!

– Но как? – запитал свенливо Симеон.

– Като се отдадеш на пост и молитва, на смирение и бедност. Като се отдалечиш от греховния свят в непрекъснат разговор с Бога …

Тия думи залегнали дълбоко в душата на благочестивия юноша. Пламнало у него силно желание да се отдаде всецяло на служба на Бога.

Когато богослужението свършило и хората тръгнали по домовете си, Симеон се поклонил почтително на тоя мъдър старец и му казал:

– Благодаря ти за съвета, който ми даде. Ти ме научи на добро. Ти ми посочи пътя на спасението. Аз с радост ще тръгна по него! …

Вместо да се върне у дома си, замислен дъблоко и развълнуван силно, Симеон излязъл вън от селището и се отдалечил в пустинно място. Тук той се отдал на размисъл върху онова, което чул в храма. Коленичил, свел глава до земята и почнал със сълзи на очи да се моли на Бога:

– Господи, упъти ме, научи ме какво да направя …

Дълго се молил и от умора заспал. Сънувал, че копае основа за построяване на някаква сграда. Чул глас:

– Копай по-дълбоко!

Тия думи се повторили:

– Копай по-дълбоко!

Симеон копаел все по-дълбоко. Чул ги трети път:

– Копай по-дълбоко!

След това гласът продължил:

– Ако искаш да изградиш нещо, работи и се труди прилежно. Знай, че без труд няма сполука!

Тия думи, чути насън, станали основно правило за целия по-нанатъшен живот на Симеон. Върнал се у дома си, той започнал да изучава усърдно Свещеното Писание.

Като станал на 18 години, постъпил в манастир. Отдал се на непрестанни трудове. Но все му се струвало, че малко се труди за Христа, Който пострадал за нашето спасение. С вяра понасял пращаните му от Бога изпитания. Съзнателно търсел напрежения и оскъдици, като се изнурявал с пост и постоянна молитва. Обикновено братята в манастира се хранели само веднъж на ден – след залез слънце. Той не слагал нищо в уста цяла седмица. Игуменът на манастира правел опити да сдържа у него тази ревност, която могла да изтощи силите му. Но ревността да издига духа над плътта ставала у него все по-силна.

Един ден Симеон, след дълбока молитва в манастирския храм, оставил своята бедна и тясна килия, навлязъл навътре в планината, изкачил се високо, намерил удобно място, усамотил се там. Той се отдал на постоянна молитва, далеч от всякакво смущение. Появил се у него страх – да не би поради умора да се породи в душата му желание да слезе долу, при братята в манастира. Затова се привързал с верига за голям камък. Така прекарал доста време, като се молел постоянно. Правел усилия над себе си да забрави всичко земно, устремил мислите си единствено към Бога.

Тогавашният Антиохийски епископ Мелетий научил за подвига на Симеон. И тръгнал из планината да го види лично. Открил го прикован с верига за грамадния камък. Поздравил го и развълнувано му заговорил:

– Защо е това? Човек трябва да владее себе си и без окови! Не чрез верига трябва да се приковем към онова, което считаме за своя длъжност, а чрез воля и разум.

Смирено Симеон приел бележката на архиерея, снел веригата от себе си и променил начина на подвига си. След като епископът си отишъл в престолния град, той продължил своя постнически и молитвен подвиг, като още по-силно се свързал с Бога и подчинил волята си на Божията воля. Похотите на плътта си побеждавал чрез доброволен труд из тоя планински кът и чрез въздържание.

Слухът за неговия постнически и молитвен подвиг се разнесъл из цялата околност. Заговорило се навред за него. Отвсякъде започнали да се стичат около него поклонници, които желаели да го видят, да го чуят, да се докоснат до дрехата му, да получат благословение.

Кротък, благ, смирен, Симеон се плашел от човешките похвали. Стремял се да ги отклони от себе си. Не искал да ги чува, за да не се възгордее и да падне в смъртен грях. За тая цел решил да си изгради стълп – кула и там, на върха й да живее, та посетителите да не го смущават, да не слуша похвалите им, да остане завинаги в смирението си. Събрал камъни и от тях изградил стълп и върху него тясна килия.

Тук той се приютил. На гъсти тълпи поклонници прииждали на това място, удивлявали се от подвига му, викали към него, искали да го видят. Това станало причина той да си издига все по-високи стълбове. Последният бил висок 40 лакти и около него – каменна стена.

Върху стия стълбове преподобният се молел непрестанно, най-често изправен, с поглед устремен към безкрайните небеса. Нозете му се покрили с рани.

Симеон е знаел, че милостивият Бог не иска от хората да понасят с търпение тия страдания, които са им пратени. Но преподобният в духовна радост е чувствал и това, че Бог благославя всяко дело извършено от любов към Него. Затова Симеон се отдал на страдание за Божия прослава. И чувствал и съзнавал, че Бог проявява велика милост към него. Бог укрепил душата му сред тежките страдания и го дарил с удивителна мъдрост, с чудотворна сила.

Слухът за подвига на преподобни Симеон Стълпник се разнесъл нашироко из пустините наоколо, където живеели много други отшелници. Те всички проявили интерес към подвига му. Пожелали да узнаят защо той живее тъй. Те се страхували да не би от горделивост той да е избрал такъв тежък подвиг, да не би чрез него да иска суетно да се възвеличи над другите отшелници.

Група пустинници дошли при него. Заобиколили стълпа, дигнали поглед нагоре към него и го запитали:

– Защо брате, не вървиш по пътя на отците? Защо си избрал за себе си нов път, който ние не познаваме? Слез от стълпа и живей като другите подвижници!

Заобиколилите стълпа се оказали пратеници на всички отшелници от околните пустини. Тям било поръчано: ако преподобни Симеон не слезе доброволно от стълпа, насила да го свалят. Ако пък веднага последва съвета им, да го оставят, като се задоволят с неговото послушание, което ще докаже, че той служи истински, с дълбоко смирение на Бога.

Като предали заповедта на цялото отшелническо братство, в мълчание пратениците продължили да гледат към килията на върха на стълпа. Очаквали отговора. И отговорът последвал. Преподобният почнал да слиза от стълпа. Тогава възхитени, пратениците в един глас извикали:

– Не слизай, отче свети! Твоето послушание свидетелства, че ти наистина служиш с цялата си душа на Бога! Върни се горе и си остани там, Бог да ти помага докрай!

Новият Антиохийски епископ – патриарх Домн, който наследил Мелетий, чул за тая среща и, като предшественика си, лично решил да посети Божия човек. Дошъл до стълпа. Свети Симеон слязъл долу, поклонил му се, целунал му ръка и поискал благословението му. Архиереят светител и преподобният пустинножител дълго беседвали за спасението на душата. После отслужили света Литургия и двамата се причастили със светите Тайни.

Патриархът се върнал в Антиохия, а великият стълпник продължил своите подвизи за слава на Бога с още по-голяма ревност.

Към неговия стълп продължили да приижат огромни маси народ от близки и далечни страни. Идвали богати и бедни, силни и слаби, учени и прости. Едни дохождали при него за съвет, други за утеха. Трети донасяли болни – да се помоли за тях. Кротък, скромен, смирен, той слизал от височината на стълпа си, заставал пред тях. Изслушвал всички с любов и благост, като им давал да разберат, че считал себе си най-малък и най-недостоен от всички. Със забележителна нежност и горящо сърце ги поучавал на закона Господен. Молел се коленопреклонно за болните и те получавали изцерение. Поклонниците се вълнували. Издигали гласове на възхищение. Но той ги възпирал. Не им позволявал да го славят. Властно заповядвал на всички за всичко да благодарят на Бога, Него единствено да славят, Него единствено за възпяват. На грешниците проповядвал покаяние. И мнозина, след като го

изслушвали, каели се и си отивали успокоени, като високо изповядвали решението си да започнат по-чист и по-добър живот.

При преподобни Симеон Стълпник идвали и езичници. Слушали огнените му думи за пресветата Троица, за Господа Иисуса Христа, Спасителя на света, обръщали се към християнската вяра, донасяли при стълба своите идоли и ги унищожавали пред очите му.

Голяма мъка изпитвало сърцето на преподобния от съществуването на различни ереси. Той не преставал да се грижи за мира и успокоението на Църквата. В писма до църковните пастири изобличавал лъжливите учения и разкривал просто и ясно истинската вяра. Често напомнял заповедта на св. апостол Павел, който внушава на вярващите „да се облекат в милосърдие, благост, смиреномъдрие, кроткост, дълготърпение, ... а най-вече в любовта, която е свръзка на съвършенството.“ (Кол. 3:12-14)

Свети Симеон прекарал на стълпа няколко десетки години. Блажено починал на 103-годишна възраст – в 460 г.

Уведомен за смъртта му, антиохийският патриарх дошъл при стълпа с епископи, свещеници, дякони и голямо множество народ да вземе тялото на светеца. С пение на псалми тялото било пренесено в Антиохия.

Сред народа имало човек, който бил ням и глух от 14-годишна възраст. Когато внесли тялото на преподобния в храма, нещастният човек се изцерил веднага. Като коленичил пред тялото на преподобния, възрадван той извикал:

– За добро си дошъл, Божи рабе! Твоето дохождане ме изцери!

Чудото силно развълнувало целия народ. Църквата тържествувала и славела Бога.

След няколко години бил построен в Антиохия храм на името на св. Симеон Стълпник. В тоя храм били пренесени светите му мощи. А на планината, където се намирал последният, най-високият стълп, бил изграден манастир, където са станали много чудеса, особено изцерявания на неизлечимо болни.

Едно предание говори, че в деня на смъртта на преп. Симеон ученикът и подражателят на живота му Даниил, който се подвизавал по същия начин край Черно море, близо до Цариград, имал видение. Представило му се как ангели носят към Небето възрадваната душа на св. Симеон. Това шествие на

ангели с душата на преподобния наблюдавал и св. Авксентий във Витиния.

Същия ден се празнува паметта и на преподобна Марта, майка на св. Симеон.

dobrotoliubie.com